

O problemih kmetijskih proizvajalcev

V šentjurski občini so izvedli večino letnih konferenc krajevnih organizacij Socialistične zveze že v prvi polovici decembra.

Občani so ob tej priložnosti med drugim razpravljali največ o osnutku republiškega zakona o kmečkem zavarovanju, o davčni politiki v prihodnjem letu in o novem zakonu o gozdovih. Kmetijski proizvajalci so tako poudarili pomen kmečkega zavarovanja, vendar so imeli nekatere pomisleke. Po prvih izračunih naj bi se prispevek kmečkih proizvajalcev za osnovno zavarovanje znašal okrog 45 tisoč dinarjev, oziroma 17 odstotkov od katastrskega dohodka celotnega posestva, s tem da bo v osnovno zdravljenje vključeno tudi zdravljenje raka in levkemije. Šentjurski kmetovalci pa so menili, da je slabo, ker v tem predlogu ni zajeto zdravljenje nekaterih boleznih, ki so v teh krajih pogoste — zlasti interne bolezni.

O davčni politiki so razpravljali na podlagi obsežnega poročila, ki ga je pripravila občinska skupščina. V letošnjem letu so davčni zavezanci od katastrskega dohodka celotnega posestva plačali 3 odstotni zvezni prispevek, 25 oziroma 20 odstotni prispevek od kmetijskih površin in 6 odstotni osnovni prispevek za kmečko zavarovanje, ki so ga plačevali vsi lastniki zemlje ne glede na to, ali je bil posestnik

zemljišča zavarovanec ali ne. Plačali so tudi premijo v višini 4,51 odstotka. V razpravi so predlagali več sprememb.

Ko so govorili o novem republiškem zakonu o gozdovih, so se zanimali, kako je novi zakon uredil vprašanje zasebnih žag in podobno. Zakon določa, da ima lahko vsak lastnik gozda za žaganje hlodovine za neposredno domačo uporabo svojo žago in da mu za to ni treba

dovoljenja. Če pa bi zasebnik nameraval žagati les za neposredno domačo porabo drugih posestnikov, si mora priskrbeti dovoljenje od upravnega organa za gozdarstvo. Zanimivo določilo je tudi pravica, ki jo imajo lastniki gozdov sodelovanja v upravljanju gospodarske organizacije, ki gospodarji z njihovimi gozdovi.

Konference so bile tudi lepo obiskane — predvsem velja to za Slivnico, Sentvid in Planino, medtem ko je bila udeležba na konferenci v Sentjurju slaba.

F. S.

Minila je lanska jesen, letošnja pomlad, letošnja jesen, razkopana in od vode zalita KAJUHOVA ULICA pa ostaja. Prebivalci pravijo, da bi jo naj vsaj toliko pustili, kot je bila ... Tako pa posnetek verno prikazuje malomarnost podjetja. (Foto: J. Sever)

ISKUPŠČINA KLUBOV OZN

Preteklo nedeljo je bila v Celju redna letna skupščina klubov OZN. Ob tej priložnosti so razrešili okrajni center in ustanovili medobčinski. V Celju se je organizacija klubov OZN po šestih letih delovanja razvila v eno množičnih mladinskih organizacij, ki vključujejo tako mlade iz osemletk, srednjih šol univerz, pa tudi kmečko ter delavsko mladino, čeprav je v zadnjem obdobju aktivnost nekoliko padla. Zlasti premajhna je aktivnost članov klubov navzven, saj je od zadnje razstave, proslave ali kake dru-

ge javne oblike, minilo že precej časa. Na skupščini so govorili tudi o mentorstvu. Tako so poudarili, da so mentorji na osemletkah nujno potrebni. Tu mladina dela na ambadorski način, ki je primeren njihovi razvojni stopnji. Mentor jim seveda pri tem lahko zelo pomaga.

Prav gotovo bi skupščina klubov OZN še bolj uspela, če bi se je udeležilo več povablencev. Kot že nekajkrat tudi tokrat ni bilo niti enega predstavnika družbeno političnih organizacij, celo Zveze mladine ne.

DEJAVNOST SZDL V KRŠKI OBCINI

Utrjevanje samouprave

Konference KO SZDL so v krški občini v glavnem zaključene. Predsednik občinskega odbora SZDL tovariš PETER MARKOVIČ nam je v razgovoru povedal, da se sedaj temeljito pripravljajo na občinsko konferenco SZDL, ki bo predvidoma v prvi polovici januarja.

Tovariš predsednik je uvodoma naglasil glavne misli o udeležbi, razpravi in predlogih, ki so bili podani na konferencah krajevnih odborov SZDL:

»Predvsem smo lahko zadovoljni s potekom konferenc, zlasti zaradi sorazmerno dobre udeležbe, konstruktivnih razprav in številnih tehničnih predlogov. Konference so bile pravzaprav javna tribuna občanov, na katerih so razpravljali o zakonu o kmečkem zavarovanju in o novem zakonu o gozdovih, pa seveda tudi o drugih problemih, kot o šolstvu, otroškem varstvu itd. Povsod pa je bila značilna sproščena razprava, ki se je posebno na podeželju zrcalila v želji, da bi v bodoče bilo več razgovorov o razvoju kmetijstva. Zato bomo v sodelovanju z delavsko univerzo, Agrokombinatom ter KO SZDL organizirali »razgovore na vasi« z vso tisto vsebino, ki zanima našega človeka.«

»Predvsem smo lahko zadovoljni s potekom konferenc, zlasti zaradi sorazmerno dobre udeležbe, konstruktivnih razprav in številnih tehničnih predlogov. Konference so bile pravzaprav javna tribuna občanov, na katerih so razpravljali o zakonu o kmečkem zavarovanju in o novem zakonu o gozdovih, pa seveda tudi o drugih problemih, kot o šolstvu, otroškem varstvu itd. Povsod pa je bila značilna sproščena razprava, ki se je posebno na podeželju zrcalila v želji, da bi v bodoče bilo več razgovorov o razvoju kmetijstva. Zato bomo v sodelovanju z delavsko univerzo, Agrokombinatom ter KO SZDL organizirali »razgovore na vasi« z vso tisto vsebino, ki zanima našega človeka.«

Kako pa nameravate uresničiti ostale predloge volivcev?

»Vse predloge volivcev s polno odgovornostjo obravnavamo in analiziramo ter jih skušamo seveda tudi uresničiti. Vseh želja, ki terjajo večja denarna sredstva, pa zaradi novih gospodarskih ukrepov ne moremo takoj realizirati.«

Kako pa je s članstvom v organizacijah SZDL?

»Ob zadnjih konferencah krajevnih organizacij SZDL leta 1964 smo imeli okoli 11.000 članov ali 62,5 %. Medtem pa je bila aktivnost krajevnih odborov SZDL precejšnja, pa tudi uspešna. Tako sedaj lahko zanesljivo računamo na povečanje za približno 1.500, tako da bo preko 70 % volivcev tudi članov SZDL.«

Kateri je poglobitvi razlog povečanja članstva v organizacijah SZDL?

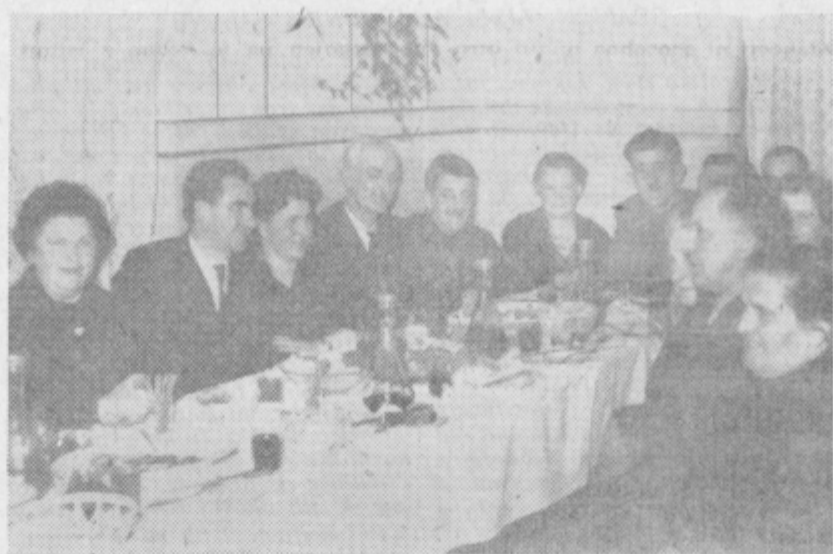
»Spremenjena politika same organizacije SZDL, ki že postaja resnična samouprava občanov na terenu

in politika občinske skupščine, ki ima vse večji posluš za reševanje konkretnih problemov.«

O čem boste v glavnem razpravljali na občinski konferenci SZDL?

»O vlogi občana pri nadaljnjem razvoju samoupravljanja. To pa pomeni, da se bomo predvsem zavzeli za utrjevanje samouprave v SZDL, krajevnih skupnostih, delovnih organizacijah in drugod.«

Drago Kastelic

Vsem svojim poslovnim prijateljem
kakor tudi vsem
delovnim ljudem
želimo

srečno in uspehov polno
novo leto 1966

TEKSTILNA
TOVARNA PREBOLD

Pomembna seja občinske skupščine

Včeraj je bila v Krškem seja občinske skupščine. Odborniki so razpravljali in sklepali o več pomembnih zadevah. Precej zanimanja je bilo za odlok o popisu stanovanjskih hiš, stanovanj in poslovnih prostorov ter o postopku in metodah za ugotavljanje njihove vrednosti. Zivahna je bila razprava o komunalnih storitvah in o soglasju k cenam za vodo, kanalizacijo, odvoz smeti, tehtanje na javni tehtnici, tržne pristojbine in pogrebne usluge. Končno so odborniki sklepali še o predlogu odloka o obvezni tuberkulizaciji goveje živine v občini, občinskem prometnem davku, o začasnem financiranju potreb skupščine občine v prvem tromesečju 1966 ter o ukinjavi skladov občine. Na dnevnem redu je bil tudi predlog o pristopu občine Krško k določeni skupnosti socialnega zavarovanja, o podaljšanju veljavnosti višine osnovnega in dopolnilnega prispevka za zdravstveno zavarovanje skupščine socialnega zavarovanja Posavje, o izdaji garancije gasilskemu skladu za najetje posojila pri komunalni banki, o najetu posojila iz stanovanjskega sklada za kmete-borce.

Razstaveni prostor v Krškem

Krško slovi po kulturni tradiciji in po kulturnih spomenikih, ki jih je v mestu kar precej. Mesto pa je znano tudi po zanemarjenosti spomenikov, ki že leta propadajo, kar povzroča negotovanje občanov. Toda tudi na tem področju je sedaj zapihal toplejši veter. Dijaki TSS so že prevzeli patronat nad Hočevarjevim mavzolejem. Za obnovo baročne cerkve v Krškem bi potrebovali najmanj 5 milijonov dinarjev. Občinski odbor SZDL je v tem smislu že sprožil akcijo v želji, da bi v cerkvi uredili stalni razstaveni prostor, ki ga mesto nujno potrebuje.

NAMIZNI TENIS

V nadaljevanju občinskega sindikalnega prvenstva v namiznem tenisu so bili doseženi naslednji rezultati: Skupina A — IFA : Kovinotehna 5:4, Kovinotehna : TEP 5:2. Skupina B — Zelezarna : Tapetništvo 5:4, Zavod za napredek gospodinjstva : Tapetništvo 3:5, Celjski tisk : Zelezarna 5:0, Elektro I : Metka 5:1, Elektro I : PTT 5:3. Ekipe Elektro II, Celjski tisk in Klima so še neporažene. V ženski konkurenci je bila odigrana

le tekma med Elektrom in Birojem za stanovanjsko in komunalno izgradnjo 3:2.

KOSARKA

V nadaljevanju občinskega košarkarskega prvenstva so bili doseženi naslednji rezultati: Veterani: Store 67:39, Veterani : ZRK II 20:0 p. f., Veterani : ESS 46:21, ZRK II : Store 20:0 p. f., TSS : Pedagoška gimnazija 49:42, Gimnazija II : TSS 44:34. T. G.

REVIJA ROKOMETA

V torek je bila v Ljubljani revija slovenskega rokometu, v kateri je med drugim nastopila tudi republiška reprezentanca proti zveznemu ligašu Rudarju iz Trbovelj. V reprezentanci je nastopilo med drugim tudi šest igralcev ZRK Celje: oba vratarja Presinger in Markovič ter Sredič, Goršič I, Krelj in Telič. Tekma se je končala z zmago sicer slabo uigrane republiške ekipe 15:13, med najboljšimi pa sta bila oba vratarja, ki celo državnemu reprezentantu Ačkunu nista dovolila, da bi več kot enkrat zatresel mrežo.

—ed

Pred dnevi je bil v Kranjski gori obnovitveni seminar smučarskih učiteljev, ki so se ga udeležili tudi celjski smučarski učitelji. Se pred zimskimi šolskimi počitnicami pa bo ObZTK organizirala seminarje za vaditelje smučanja, na katere bodo povabili tudi učitelje telesne vzgoje osnovnih in srednjih šol. Le-ti bi bili potem v zimskih počitnicah usposobljeni voditi začetne smučarske tečaje naše mladine. Upajmo, da bo število smučarskega znanja željne mladine na naših smučiščih še večje, kot je bilo v preteklih zimskih sezonah.

V počastitev dneva JLA je bil na kegljišču Ingrada kegljaški ekipni turnir v borbenih partijah. Zmagala je ekipa UROP pred ZB, Invalidom in JLA.

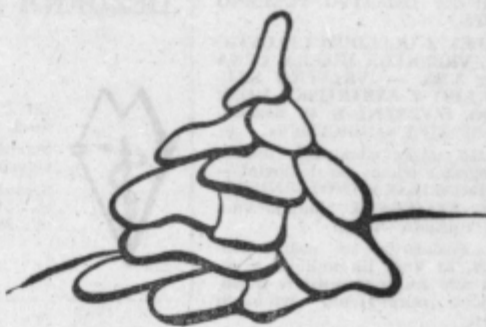
V prijateljski odbojgarski tekmi je TVD Partizan iz Braslovč v svoji dvorani premagal ekipo Ljubljane z rezultatom 3:2.

Smučarski klub Oljka v Andražu nad Polzelo bo tudi letos uredil svojo 40 metrsko skakalnico, na kateri bodo izvedli tudi nekaj meddruštvenih tekmovanj.

Nogometna sekcija na Polzeli je v zimskem času organizirala mladinski ples. Tako si bo nogometna sekcija vsaj delno nabrala prepotrebna sredstva za tekmovanja v spomladanskem delu prvenstva celjske nogometne podzveze.

V republiškem prvenstvu II. slovenske namiznoteniške lige je vrsta celjskega Partizana med osmimi ekipami v moški konkurenci zasedla 5. mesto, med ženskami pa med tremi 3. mesto.

Srečno Novo leto 1966

Vodna
skupnost
porečja
Savinje
Celje

PRIPRAVE NA OBČ. KONFERENCO SZDL CELJE Zagotovljena množičnost

S sestankom tretje skupine delegatov za občinsko konferenco organizacije Socialistične zveze v Celju — sestanek je bil v četrtek popoldne — so pravzaprav že zaključene priprave na ta pomembni delovni obračun. Zdaj, ko so že mimo, lahko mirno zatrdimo, da so spremembe v pripravah dosegle večjo širino, neposrednost in konkretnost v ugotovitvah in materialih, ki bodo predloženi na konferenci. Ob tej priložnosti bodo obravnavali namreč samo troje področij, za katere so se odločili tudi na krajevnih konferencah Socialistične zveze, pa tudi na predkonferenčnih razgovorih. Gre za razpravo o vlogi proizvajalca pri izvajanju gospodarske reforme, o metodah in vsebini dela organizacije Socialistične zveze ter o položaju družbenih služb. Po teh vprašanjih so se v zadnjih desetih dneh ločeno sestale tudi tri skupine delegatov.

Medtem, ko so delegatje, ki so govorili o gospodarski reformi, podarjali že znana stališča — do-

slednost, upoštevanje temeljnih samoupravnih pravic itd. — so v razpravi o metodah in vsebini dela predlagali sodobnejše in zanimivejše oblike dela. Med člani organizacij Socialistične zveze je v zadnjem času precej pasivnih. Delegati so menili, da je vzrok za to več: nepravilnosti pri delu v nekaterih delovnih in drugih organizacijah, neizpolnjevanje obljub in sklepov, premajhna doslednost itd. Odpravljanje teh pomanjklivosti naj bi tudi v programih Socialistične zveze našlo svoje mesto.

Iz razprav na vseh treh predkonferenčnih razgovorih bodo posebne komisije sestavile poročila, ki jih bodo na konferenci posredovali vsem delegatom. Z novim načinom priprav pa je bila v večji meri zagotovljena tudi množičnost razprav — ki je bila vse doslej ena najšibkejših točk letnih konferenc vseh družbeno političnih organizacij.

I. B.

KOVINOTEHNA CELJE

Mariborska 17

Kovinotehna Celje, Mariborska 17 s poslovnimi enotami Opremotehno Ljubljana, Kidričeva 3 in Universal Jesenice, Maršala Tita 79

želi vsem poslovnim prijateljem

SREČNO
NOVO LETO

Obrtni center »Zarja« — Zalec

razpisuje naslednja prosta delovna mesta:

- 1 KVALIFICIRANE SIVILJE
- 1 KVALIFICIRANEGA KROJACA — SAMOSTOJNEGA — za velike komade
- 2 KVALIFICIRANIH KROJACEV — za male komade
- 1 VISOKOKVALIFICIRANEGA KLEPARJA — za vodstvo kleparske skupine
- 1 KVALIFICIRANEGA KLEPARJA
- 1 KVALIFICIRANEGA TERACERJA — za polaganje podov iz plastičnih mas

Pisemne prošnje z dokazili o zahtevani kvalifikaciji je poslati na gornji naslov.

Razpis velja do zasedbe delovnih mest.

NOVOLETNA VEČERJA

Glede na visoke cene, za katere so se odločili v večini gostinskih lokali — saj konzumacije pod tremi tisočaki skorajda ni več — bo leto prav gotovo veliko družin silvestrovalo doma. V prijetni družbi in ob slovesno pogrnjeni in obloženi mizi bo tudi tako slavje prijetno — na vsak način pa dosti cenejše. Da bi tistim gospodinjam, ki bodo prevzele breme novoletne večerje, prihranili vsaj skrb pri sestavi jedilnika, smo izbrali menu, ki bo tako po finančnih zahtevah kot tudi po gurmanskih zadovoljil še tako izbirčne člane družbe. Menu lahko seveda dopolnite s svojimi domisleki, lahko ga izboljšate, če se vam zdi preskromen, ali pa tudi kaj opustite. Svetujemo vam torej: juho iz zelene, pečene purane z žlikrofi ali domačimi rezanci, janceve upognjene in punč.

Juha iz zelene: potrebujemo dve veliki zeleni in pol rdečega korenčka. Oboje olupimo in zrežemo na kocke. Na masti prepražimo pol čebule, dodamo zeleno in korenjček ter to dušimo da se omehča. Vse nato pretlačimo, zalijemo z juho, dodamo ščepec Vegete; solimo po okusu. V juho lahko zakuhamo tudi vložke. Naprimer te-le: stepemo jajce, namočimo vanj na kocke zrezano žemljico in jo nato ocvremo na masti.

Puran (purica ali mlada jarečka). Puranu pretakemo bedro in prsa s slanino ter pečemo v pečici, da se omehča. Polivamo ga! Ko je mehak, ga razrežemo na kose, položimo v kozico, zalijemo z juho in položimo nazaj v pečico.

Zlikrofi: serviramo jih k puranu, napravimo pa jih takole: testo za rezance malo mehkeje zvaljamo. Za nadev pa pripravimo slan krompir, ki ga pretlačimo; na masti prepražimo veliko čebulo in puranovo drobovino. Pretlačen krompir zabelimo s prepraženo čebulo in drobovino, dodamo poper in sol ter iz mase oblikujemo kroglice. Položimo jih na testo, zapremo ter oblikujemo v majhne kvadratke ali trikotne koščke. Kuhamo jih v slanim krompirju, vendar samo tako dolgo, da priplavajo na površino. Zlikrofe zabelimo s sokom, v katerem smo pekli purana.

Mešana solata: pripravimo endivjo, rdečo peso, lahko pa tudi še druge vrste solat.

Punč: v četrt litra vode damo 40 dekagramov sladkorja, kuhamo, da se sladkor dobro raztopi. Pobereemo pene. Skuhamo četrt litra zelo

mnočnega ruskega čaja, stisnemo dve limoni in dve pomaranči. Kuhane-mu sladkorju dodamo precej čaj, sok pomaranč in limon ter četrt litra ruma. Vse zavrnemo in dodamo nekaj olupkov pomaranč in limon.

Punč moramo vedno servirati s pecivom — tokrat z jancevimi upognjenici.

Ker pa je novoletna noč dolga in se družba proti jutru spremeni v krockarje, ki bi radi pojedli še kaj čisto posebnega, pripravimo krockarsko solato:

Krockarska solata: Kuhan in olupljen krompir zrežemo, dodamo let-

no ali pariško salamo, zrezano na kolobarje ali kocke, dodamo kumarice, malo korenjčka, sol, poper, zmešamo z oljem in kisom ter dopolnimo z majonezo in gorčico.

Če želite še izpopolnjenejšo večerjo, lahko po juhi servirate še hladno ali toplo predjed. Lahko si umislite majhne obložene kruhke, pravzaprav žemljice, ki jih pripravite tako, da žemlje zrežete na kolobarje, jih opečete, nanje pa date hladne čevapčiče; primerno dekorirate in servirate kot predjed.

Dober tek — in seveda — srečno in veselo novo leto! Vaš kuhar

Novoletne čestitke

Ni več zgodaj, pa tudi prepozno še ni, da pošljete svojim prijateljem in znancem novoletno čestitko. To pa je opravilo, ki vzame včasih precej časa. Zato je najbolje, da si najprej sestavite spisek vseh tistih, ki jim boste čestitke poslali. Če mislite, da je to potrebno, preverite njihove naslove. Če boste koga izpustili, se boste prav gotovo znašli v neprijetnem položaju, ko bo nekaj dni pred novim letom prišel pismo-voja njegovo čestitko.

Komu pošljemo čestitko? Vsem osebnim prijateljem, znancem, s katerimi si dopisujete, sorodnikom in poslovnim partnerjem. Čestitke ne smete napisati s pisalnim strojem, če jo pošljete prijateljem ali sorodnikom. Tudi konvencionalna in suhoparna naj ne bo. Poslovnim pri-

jateljem lahko čestitke pošljete tudi na svoji vizitki.

Ko boste vstopili v trgovino, naj vas nikar ne zapelje pisana množica kar in kartic. Izberite jih po lastnem okusu — najlepše, najenostavnejše. Nikjer ni napisano, da morajo biti novoletne čestitke samo zimski motivi, dedki Mrazi, dimnikarji in prašički. Čestitke s takimi detaili v svetu vedno bolj opuščajo, na pomenu pa pridobivajo vizitke z umetniškimi reprodukcijami sodobnih in starih mojstrov.

Če pa se vam bo kljub vsej pozornosti le primerilo, da boste iz spiska spustili kakšnega znanca, ne bodite še enkrat nerodni. Ko boste dobili njegovo čestitko, zahvalite se mu zanjo, pošljete mu svoje najboljše želje. S tem boste svojo napako lepo popravili.

Gradimo otroški vrtec

Približno tri tedne bo od tega, ko je sekretariat konference za družbeno aktivnost žensk v Celju razpravljal o težkem položaju otroške ustanove »Zarja« na Dolgem polju. Zarja je namreč edini vrtec na tem razsežnem področju in je zato tako prenatrpan, da že nekaj časa ne sprejme nobenega varstva potrebnega otroka več. Takrat je sekretariat dal pobudo, da bi našli vsaj dva prostora za šolsko skupino tega otroškega vrtca. Idejo o tem pa so kasneje izpopolnili in začeli upati na kompleksnejšo, trajnejšo rešitev. Na območju Dolgega polja namreč veliko gradijo.

Gradijo stanovanjske bloke, kjer bi lahko z ne preveliko sredstev v spodnjih prostorih uredili otroški vrtec. Zato so se na krajevni skupnosti odločili, da bodo začeli akcijo med delovnimi organizacijami — od občine pomoči ne morejo pričakovati — ki bi lahko ali z delom, ali s sredstvi, vendarle uredili prostore za varstvo otrok svojih delavcev. Obstojajo tri variante: zgraditi nov vrtec — po paviljonskem sistemu, urediti prostore za vrtec v enem od blokov, ki jih bodo začeli graditi, ali zagotoviti prostore za šolsko skupino otroškega vrtca, s čimer bi sprostili vsaj nekaj kapacitet v vrtcu v bloku »107«.

Akcija je nedvomno zanimiva in lepo bi bilo, če bi uspela. Navsezadnje gre za otroke delavk in delavcev, ki v delovnih organizacijah najbistvenejše pripomorejo k delovnim rezultatom.

Letos so moderni lasje toplih barv. Platinasti so skoraj povsem izginili, pa tudi močnih rdečih barv ne srečujemo več toliko kot pred leti. Prevladujejo vsi odtenki rjave — do zelo temnih, do najsvetlejših. Taki lasje so tudi na oko veliko prijetnejši — in tudi manj tvegani, saj so se skoraj beli lasje podali le malo ženam. Letošnje pričeske naj bi bile geometrijske, čeprav se nekateri znani frizerji še zmeraj odločajo za bogato valovite in kodraste lase. Ker so le-ti mnogo bolj mladostni in tudi pričeska obstojnejša, se je zanje ogrelo tudi veliko več žena.

Na naši fotografiji pa je še ena zanimivost — cvetje, ki si ga je manekenka pripela v lase kot edini okras. Morda bi se za spremembo tudi vi odločili zanj — seveda pa je treba v tem primeru pustiti doma vse uhane in celo prstane in zapestnice. Nakit je najučinkovitejši takrat, če je edini, lahko pa je grd, če se pod njim kar šibimo.

PRI SLOVENCEVIH

Pravzaprav se je že vse leto bala prazničnih dni. Vedela je, da bosta spet jeza in jok v hiši. Jeza z moževe strani, žalost pa pri otrocih. Ne samo pred novim letom, tudi ob rojstnih dnevih in podobnih praznikih, je morala moža dolge tedne prositi, da je smela za otroke kupiti kakšno malenkost. »Saj ničesar ne potrebujejo, kaj jih boš le razvajala!« je godrnjal in včasih celo zavpil. Toda tako hudo ni bilo samo takrat, kadar je šlo za igrače, tudi za obleko je bilo težko. Včasih so plašček ali čevlje za otroke kupovali tako dolgo, da ga prav zares niso več potrebovali. Poskušala je na najrazličnejše načine. Hranila je denar, ki ga je namenila za gospodinjstvo, šivala za sosedo, prodajala stare stvari. Toda, če je k hiši prišlo kaj novega za otroke, je bil ogenj v strehi. Ob vsem tem pa ni bilo nikdar škoda denarja za žganje, slanino, vino in druge dobrote, ki se jim oče ne bi odrekel za nič na svetu. Pri hiši vlada torej očetova diktatura. Če gresta starša zdoma, morajo otroci počakati kje zunaj — da ne bodo na glavo postavili lepe, pravkar zgrajene hiše.

Otrok prav gotovo ni treba razvajati, toda takile očetje bi se morali zavedati, da so njihovi sinovi in hčere člani iste družine, da imajo enake pravice in da nikakor ni v redu, če je tisto, kar dobijo, mišočina. Mnogi starši se ne zavedajo velikega pomena igrač. Z igro se otrok bistri, spoznava naravo in življenje, uri svoje umske in telesne sposobnosti, zato denar, namenjen za igračo, ni potrata. Prvo igračko bi moral otrok dobiti že takrat, ko še ves majhen in neboljjen leži v košarici. Iznajdljive matere privežejo na košarico pisane trakove, ki vedno živahno zanihajo, ko kdo odpre vrata ali okno. Otroci trakove opazuje in se zabava. Kasneje dobi ropotuljico, ko shodi, že aktivno igračko itd. Matere dobro vedo, kako nezahtevni so otroci. Ze od nekdaj imajo najrajši kuharice, lonce in pokrovke, kasneje pa najbolj cenijo igrače, ki jim jih mama sama sešije ali naredi. Z malenkostmi so zadovoljni in še tako majhna pozornost jim je draga, zlasti še, če so ježave kot tudi dobrote enakomerno porazdeljene.

Očetje, kot je tale naš, bi morali nekoliko spremeniti poglede na mladost. Tisti obrabljeni stavek, češ, tudi jaz sem živel brez tega, pa bo še moj sin, je ne samo krivičen, temveč tudi neumen. Življenje je šlo svojo pot, zahteve so danes popolnoma drugačne kot pred tridesetimi leti. To velja tudi za vzgojo otrok, ki bi jim starši morali biti predvsem prijatelji. Očetje s šibo v rokah naj bi šli v pozabo.

SLOVENIJALES

VABIMO VAS NA OGLED NASIH PRODAJALN POKIŠTVA V CELJU:

- Zidanska ulica 15
- Savinjsko nabrežje 8
- Ulica XIV. divizije ter prodajalno polfinalnih izdelkov in stavbnega pohištva v Tkalski ulici 13

KVALITETNO, SODOBNO

POHIŠTVO »SLOVENIJALES« LAHKO KUPITE TUDI V TRGOVINAH NASLEDNJIH TRGOVSKIH PODJETIJ:

- »Savinjski magazin« Zalec, Petrovče, Zabukovca, Griže, Prebold, Sempeter, Tabor, Vransko, Polzela
- »Izbira« Laško
- »Resevna« Sentjur, Slivnica, Hotunje, Ponikva
- »Jelša« Smarje pri Jelšah, Kozje, Rogatec
- »Savinja« Mozirje, Nazarje, Rečica
- »Zarja« Soštanj
- »Dravinjski dom« Slovenske Konjice
- »Mercator« Gornji grad, Ljubno, Luče, Solčava
- Trgovsko podjetje Radeče
- Trgovsko podjetje Sevnica
- »Preskrba« Krško, Brestanica, Senovo, Kostanjevica

ABC NEGE ŠMINKANJE

Bakrena ali bleda koža, majhne ali velike oči, polne ali tanke ustnice — vse to so napake ali zanimivi detaili našega obraza, odvisno od tega, kako se šminkamo. Najbolje je, da si enkrat za vselej temeljito ogledamo svoj obraz in ugotovimo, kateri deli so najlepši in najzanimivejši.

Če ste torej ugotovile, da morate posvetiti največ pozornosti očem, kar je že nekaj časa modna muha, potem preberite nekaj navstov.

Za šminkanje oči potrebujete: siv ali rjav krejon za obrvi, črn tuš ter ščetkico — za večerno šminkanje pa še moder ali zelen krejon in, če želite, tudi umetne trepalnice, ki si jih lahko nabavite v naših komisijskih trgovinah. Oči šminkajte šele potem, ko ste si dodobra očistili obraz, ga namazali s hranljivo kremo in tekočim pudrom. Ko našminkate tudi oči, si obraz npr. spržite s pudrom v prahu.

Oči šminkajte po temlem vrstem redu:

1. Najprej uredite linijo obrvi tako, da si z dobro očiščenim svinčnikom potegnete skrajno gornjo črto, ki mora biti malce nad običajnim robom obrvi in ta del izpopolnite.
2. Z majhnim, vlažnim čopičem pomazite po gornji vekli malo modre ali zelene barve. Najbolje je, da uporabljate modro kot morská voda ali azurno zeleno. Nad trepalnicami lahko potegnete še ozko linijo, ki je poravnava v črni barvi, lahko pa je tudi modra. Za ta del šminkanja uporabljamo tuš.
4. S pomočjo pincete pričvrstite še umetne trepalnice.

Za posebne svečane priložnosti si lahko dovolite več »barvanja«, letošnja modna muha pa so tudi svetlomodri metalni konfeti in zlati prah — na vekah.

NASVETI

Novoletna jelka bo sveža in iglice ji ne bodo tako hitro odpadle, če boste stebelce na koncu posevno odrezali in jelko čez noč postavili v vedro hladne vode. Zjutraj morate zarezan konec namočiti v tekoč parafin in ga premazati s pečatnim voskom.

Ne pozabite za praznike primerno okrasiti stanovanje. Če boste imeli novoletno jelko, bo sicer že ta dovolj lepo poskrbela za praznično vzdušje. Sicer pa lahko okrasite lence, svečnike, zidove itd. V skledo za sadje položite nekaj zelenih borovih ali jelčnih vejic, vtaknite v sredino obarvano svečo, okrog nje pa položite jabolka, pomaranče ali kakšno drugo lepo sadje. Okrasite pa lahko tudi lestence — tako, da spletete nežen venec, ga okrasite s trakovi, obarvanimi storži in steklenimi okrasnimi krogli.

Nagradni natečaj »MODA«

Na današnji sliki si oglejte pleten volnen športen pulover, ki ga je prikazalo trgovsko podjetje »Moda« na svoji zadnji modni reviji. Izdelala ga je tovarna »Rašica« iz Ljubljane. Tovrstne puloverje v raznih barvah in z raznimi vzorci si lahko oskrbite v vseh prodajalnah trgovskega podjetja »Moda« po zmernih cenah. Za izredne želje vam lahko trgovsko podjetje ustreže tudi z naknadnimi naročili.

Hlače, ki jih nosi manekenka na sliki, so izdelek tovarne »Pletenin« iz Ljubljane. Trpežno in zelo primerno blago »fielanca« je prvo jamstvo kvalitete, medtem ko vam razne barve zagotavljajo, da lahko zadovoljite tudi najbolj zahteven okus.

Ves komplet je primeren za zimске dni, smučanje in sankanje, pa tudi za vsak dan, izlete in tudi za delo — posebej na terenu.

Naš nagradni natečaj gre h kraju. Preverite še enkrat, če imate shranjene vse kupone. V prihodnji številki bomo objavili še devet (zadnji) kupon in obvestilo, do kdaj in kam jih morate poslati, če se hočete udeležiti nagradnega žrebanja za pet praktičnih nagrad v skupnem znesku 30.000 dinarjev, ki ga je pripravilo trgovsko podjetje »Moda« za svoje kupce in bralce »CT«. Ne zamudite obiska v prodajalnah trgovskega podjetja »Moda« še pred prazniki, kar vam bo olajšalo nakup daril.

Ko sem prebral časopis, nisem mogel razumeti, kdo je imel prav — Lambertino ali Bethem, prav tako tudi nisem razumel vloge, ki jo je odigral Rokston v njunem dvoboju, ki je dvignil mnogo prahu. Zato sem bil zelo srečen, ko sem dva dni potem srečal svojega starega prijatelja Rokstona. Revez je bil videti zelo žalosten: obraz je imel obledel, roko pa v mavcu, kakor da je boksal, a ne sodil.

— Stvar je jasna, je rekel. — Nista mogla najti sodnika za dvoboj, kar je dokaz njunega slabega značaja. Ponudil sem se, ker sem znan v športnih krogih. Pristala sta in dogovorili smo se za vsoto, ki zanju ni pomnila nič, zame pa je bila velika. Spil sem tri kozarce na njuno zdravje, enega v svojem in dva v njunem imenu. Potem sem mirno čakal na tisti usodni dan.

Pred dvobojem je prišel Lambertino in mi pomolel pest pod nos. V žep mi je spustil nekakšen zavoj in vprašal:

— Znaš šteti do deset?
— Celo do sto!
— Zelo dobro! Če me bo jutrišnjem zbil na tla in boš ti rekel — »deset«, ti bom razbil nos ali brado, kakor ti je bolj všeč.

Tistega dne sem se poskušal v štetju, pri čemer sem ugotovil, da odlično štejem do devet, pa prav tako od enajst dalje. Toda nikakor mi ni šel v glavo tisti prekleti »deset«.

— Kaj pa je bilo v zavoju?
— Kakšnem zavoju?
— V tistem, ki ti ga je dal Lambertino.

Ah, da. Bila je denarnica s pet tisoč dolarji. Najbolj smešno pa je, da mi je naslednjega dne Bethem izročil celo deset tisoč dolarjev. Tudi on mi je pomolel pest pod nos. Potem je zahteval isto kot Lambertino, da namreč jutri vsekakor pozabim tisto prekletko »deset«.

Nazadnje se je pričel dvoboj: ring, vrvi, čebri, v katere pljujejo polomljene zobe in — šampioni s pestmi. Prve runde je bilo vse v redu. Celu ploskali so mi, seveda profesionalci; amaterji običajno samo žvižgajo. Bil sem cel, četudi sem že devetkrat ločil oba boksarja. Pričela je peta runda. Naenkrat je Bethem poslal svojemu nasprotniku direkt, kakršnega ne bi želel nikomur. Lambertino se je zgrudil in pričel sem šteti: ena... dva... tri... do devet. Do sem je šlo odlično. Potem sem ponovil: devet. Slo je slabše. Celu profesionalci so začeli žvižgati. Vedel sem, da ne smem ponoviti. Nadaljeval sem: enajst, dvanajst. Hotel sem se mu oddolžiti denar in šteti do sto. Mislite, da so mi pustili? Skočili so v ring, čeprav je to po pravilih strogo prepovedano, in me udarjali, kakor da bi radi dosegli Lambertinovo titulo. Da bi bila nesreča večja, me je Bethem zadel s swingom ali direktom, da sem odletel čez vrvi in se ovestil med dvema zdravnikoma, ki sta mi previjala roko.

Poznate moj ponos. Nisem se skušal pripraviti. Oprostil sem publiki, ki ne razume finega duha. Toda mislite, da je Bethem ravnal pravilno? Saj je on kriv, da sem pozabil številko deset.

E. G.

Prastara britev

Od kdaj si možje brijejo brado? Na to vprašanje je pred kratkim odgovoril sovjetski arheolog Jurij Kuzbekjan. V nekem nenaseljenem kraju na severu Kavkaza, je učenjak našel bronasto britev, staro dva tisoč osem sto let. Po mišljenju tega arheologa so ljudje najprej britju brade pripisovali mistični pomen, kasneje so to storili samo ob nekaterih izjemnih primerih, dokler ni britje postalo moda. Ta pa je muhasta in danes so brade spet moderne. Britev je torej izgubila na pomenu!

— 109 —

Gozdar sprva sploh nobene ni rekel, samo poslušal ga je in odkimal in spraševal vse to vmes. Šele potem mu je povedal, da bi rad, da bi strašno rad, da pa res ne more, služba je služba, moral bi prositi za dopust, same sitnosti, in sploh — grof! S takimi zverinami še nikdar ni imel opravka, res rajši ne. Res ne. Pa ga je oskrbnik tako milo prosil in ni odnehal, dokler gozdar le ni obljubil, da bo. Samo ga vseeno skrbi, voziti že zna, za to ga ni skrb, a vse drugo. Grof ga ne pozna, moral bi mu dati pismo seboj in pooblastilo za denar! Naj le gre rajši sam. Pa ni hotel oskrbnik zdaj niti slišati več o tem, obljubil mu je še deset goldinarjev posebej za pot, še poleg tistih desetih, ki jih bo dobil od grofa. Dvajset goldinarjev za dva dni! Nikoli več ne bo imel take prilike!

Končno je gozdar le privolil, da bo pač poskusil, kakor bo, pa bo. Če bo kaj narobe, naj sam sebi pripiše!

Pa ga oskrbnik niti poslušal ni več. Se žal mu bo! Drugega dne se je gozdar potem res zglasil. Zdaj je bil oblečen bolj po kmečko, pa prav lepo in snažno, pred grofa ne moreš s predpasnikom! Tudi za vse drugo je bilo že pripravljeno, pismo za grofa s pooblastilom za kupčijo in sprejem denarja, že podpisana pobotnica za 1200 goldinarjev in še grofovo pismo, da bo bolj verjel. Potem sta se še zmenila, kako bo hodil nazaj, ko ne bo imel več konj, kje ima najbližje, pa to gozdarja ni veliko skrbelo, se bo že vrnil, kakor mu bo pač najbolj kazalo, ali z vlakom do Rajhenburga in odtod v Kozje peš, ali pa ga bo morda kdo vzel na voz, bo že videl, kako mu bo najbolj prilično.

In če ga Guzaj na poti napade? Haha, tisti Guzaj! No, njega pa se res ne boji. Ima seboj pihalnik, tak na pet lukenj, oskrbnik se še znašel ni, ko je že merila črna cev naravnost vanj in je gozdar skočil in zavpil: »Roke gor!« Oskrbnik se je prav pošteno prestrašil in se precej naglo odmaknil, seveda pa bi bilo že zdavnaj prepozno, če bi šlo zares. Potem sta se oba naenkrat zasmejala.

»Si zmeraj tako nagel?«, je rekel oskrbnik.
»Samo takrat, kadar je treba!«, je dejal gozdar in v očeh se mu je zablistalo. Naslednji trenutek revolverja spet ni bilo nikjer več.

Potem sta se južinala, tudi cekar z obilno popotnjo je bil že pripravljen pod sedežem na paruču. Konja sta od nestrpnosti kopala s kopiti, rada bi bila že šla. Gozdar jima je odlomil vsakemu kos belega kruha in ju potrepjal po vratu, ju pohvalil, da sta pridna. Nato se je spravil na sedež, z oskrbnikom sta si še zadnjikrat dala roke, — če bi bil oskrbnik vedel, da je bilo res zadnjikrat! Hijo!, je voz zdrdral mimo hlevov in na cesto pa ob Bistrici proti Podsredi. Konjička v dir, kaj bi ne, spočita, mlada, sita! Hijo! Skozi Podsredo je šlo kakor Elija! V Rajhenburgu je skoro natančno pol poti v Brežice, pa se je Guzaj tu ustavil, da se konjička malo oddahmeta, sam je bil pa tudi že potreben požirka. Izpregel ni, samo privezal

— 111 —

On je že vedel, mi bomo pa tudi zvedeli, ko bo čas za to! Kdo bi bil toliko radoveden!

Nato je zamišljeno še malo posedel, potem pa se je vzdignil in odšel v gostilno pri mostu, kjer so bili po grofovem naročilu res pripravili zanj večerjo, pa ne posebno grofovsko. Sladka repa z zmečkanim krompirjem je bila, ravno sladke repe Guzaj že od nekdaj ni mogel trpeti in se je niti dotaknil ni, v cekarju je bilo še za dva lačna boljšega dovolj, samo mericu vina si je privoščil in ga tudi sam plačal, vino ni bilo slabo. Hotel si je privoščiti še eno, pa se je spomnil, da bo jutri vozil in kadar voziš, ne pij! Pa je prosil, naj mu pokažejo sobo, da gre počivat.

Dolgo ni mogel zaspati in zjutraj se je spet zgodaj zbudil. Že precej pred določeno uro je bil spet v gradu in pri konjih. Voz je bil že postavljen na dvorišču. Guzaj je stopil k njemu, ga ogledoval od vseh strani, se usedel na prednji sedež, pa mu ni bilo nekaj prav, spet zlezal z njega, ga spet ogledoval, nazadnje pa se je usedel zadaj in čakal, kdaj se bo prikazal kdo od kod. Konjar mu je prišel povedat, da mora gospodu grofu reči vaša grofovsko milost, potem je pa spet odšel in spet dolgo ni bilo nikogar. Kadar čakaš, je vsaka minuta dolga pol ure!

Grof je bil točen. Na cerkvenem stolpu je ura pravkar odbila devet, ko se je prikazal najprej on, takoj za njim pa majhno belo skuštrano ščene, ki se je takoj zagnalo proti Guzaju in mu kazalo zobe in revskalo okoli hlačnic, da se mu je moral umikati, če je hotel sam sebi in svojim hlačam dobro. Najrajši bi bil cucka brenil, da bi odletel pet klafter daleč in se nikoli več ne pobral, pa, seveda ni smel.

»Majhe! pes, hud pes!«, se je grof smejal, namesto da bi mu bil odzdravil. Bil je dolg kakor fiziološka in tudi prav tako suh. Oblečen je bil v lovsko obleko z zelenimi našitki na suk-njiču in z gumbi iz jelenovega roga, pa kozjo bradico je nosil. Guzaj mu je izročil pismo, grof ga je odprl, natančno prebral, potem pa ukazal konjarju, naj privede konja. Seveda vse po nemško. Ves čas je gledal nekam v zrak in molčal. Ko sta bila konja pred njim, je spet spregovoril.

»To so, torej konji. Dobro. Prav dobro. Bomo poskusili konje. Da.« Najprej jih je premeril z očmi, potem se je prestopil za dva, tri korake nazaj, ju spet premeril, potem je stopil čisto do njih, jima drugemu za drugim dvignil prednjo nogo, levo, desno, otipal biclje, pogledal kopita, potem ju pogladil po grivi, potrepjal po plečih, jima nekaj šepetal, kakor da ju hoče začarati, konja sta strigla z ušesi in ga pogledovala, kakor da ga hočeta razumeti, kaj jima dopoveduje. Nazadnje je pokimal in rekel konjarju:

»Dobri konja, kaj? Da. Zelo dobro. Poskusil zdaj še voziti. Da. Napreči!« Nato se je obrnil h Guzaju:
»On ne Nemeč? Kako zna nemški? Da? Se bo peljal zraven, da.«

— 110 —

je konja k železnemu obroču, ki je bil nalašč zato vzdignjen v steno pred gostilno. Hlapec je prinesel korito za rez in oves, pa sta zobala. Sam se je tudi odžejal, potem pa pogledal, kaj so ženske pripravile v cekar. Potem je konjička še napojil, pa je šlo spet naprej, povsod so ljudje z njiv gledali za njim in ugibali, kdo se tako gosposko pelje in kam bi utegnil biti namenjen.

V Brežicah je bil še malo prej, kakor je bilo dogovorjeno. Zapeljal je kar pred grad, tu ga je že pričakoval nekdo, sicer ne grof, pač pa njegov konjar, ki mu je bilo naročeno, da poskrbi za konja in voznika, čim se mora pripeljejo. Kje je gospod grof? Bi rad z njim govoril! Gospoda grofa ni doma, za konje je pripravljen hlev posebej, voznik bo pa prenočil v gostilni pri mostu, tam ima tudi že naročeno in plačano večerjo, samo naj pove, da je on. Gospod grof hoče konja sam preizkusiti, preden se bo odločil, ali ju bo kupil ali ne, naročil je pa, naj spremeljevalec jutri zjutraj ob devetih čaka pred hlevom.

Guzaju, ki je imel čisto drugačne načrte, to ni bilo všeč, konjar pa je samo skomizgnil, češ kaj si more pomagati, grof je grof, kakor odredi, tako se mora zgoditi! Pa sta izpregla, spravila konja v hlev, voz v kolnico; samo cekar je Guzaj še vzel prej izpod sedeža, potem pa je počasi krenil z dvorišča. Kam naj se dene? Odpravil se je proti mestu, z nečim si mora ubiti čas, do večerje je še dolgo in s kurami spat hoditi tudi ni bil navajen. Pohajkoval je po cesti, tu so se igrali otroci, tam klepetali dve ženski, dekle, ki je zalivalo rože na oknu, se še zmenilo ni zanj, nikomur ni bil na mar. Iz dolgega časa se je ustavil pred največjo trgovino pred cerkvijo in si začel ogledovati v izložbi razstavljeno blago. V enem oknu je bila železnina, lopate, rovnice, kose, sekire, verige za priklopanje živine, rogljače, žebliji vseh velikosti in vrst, povodci in podobna — taka roba, v drugem pa blago za obleke moške in ženske, rumene in rdeče rute za na glavo, moške srajce in gace, nogavice, klobuki. Trgovca ga je skozi steklena vrata že ugledal in prišel na prag, se mu nasmehnil in ga prijazno vprašal, kaj bi rad, tu da lahko kupi vse od nog do glave, izbira je velika, ceneje takega blaga ne bo dobil nikoli nikjer, naj nikar ne odlašaj, prihodnja pošiljka bo gotovo že dražja. Pa je Guzaj še enkrat pogledal po izložbi in za trenutek, dva okleval, potem pa je res stopil za možem v trgovino. Izbral si je par nogavic, se dolgo pogajal za ceno, trgovec mu jih je dal na pol zaston in v izgubo. Slabi časi, je rekel, slaba kupčija! Se priporočam za prihodnjic!

Potem je Guzaj krenil k Savi. Ozka steza je vodila tik ob vodi, kopal pa se zdajle nihče ni, sonce je že zahajalo. Voda je bila precej kalna, nobene ribe ni bilo videti, sicer se pa Guzaj sploh ni zanimal zanje. Poiskal si je primeren prostorček, se usedel v travo ob bregu, sezul čevlje in nogavice, namočil noge v vodo, potem pa si je obul nogavice, ki jih je bil pravkar kupil. Stare je zvil skupaj in porinil na dno cekarja, še prej pa je v eno nadeval vlažne mivke. Čemu mu je bo?

— 112 —

Potem se je spet obrnil v stran, si prižgal debelo cigaro z zlato pasico in spet gledal v zrak.

»Kje se naučil nemško?«, je nenadoma vprašal Guzaja.
Guzaj mu je povedal, da pri vojaki.

»Dobro, zelo dobro. Da. Pri vojaki. V katerem regimentu služil?«

»Pri sedeminosemdesetem. Infanterijskem.«

»Sedeminosemdeset, da. Dobro. Zakaj pri sedeminosemdeset? Mislil, da pri kavaleriji.«

Potem je spet obmolnil in čakal, da sta bila konja naprežena.

»Nič bič? Oh, dobro, dobro!«

Pa sta se usedla, Guzaj na kozla in vajeti v roke, njihova grofovsko milost pa zadaj.

»Se počakati! Dobro! Zdaj pognati!«

Guzaj je tlesnil z jezikom, narahlo ošinil konja z vajetmi, konjička sta že komaj čakala znamenja, potegnili oba naenkrat, grof je bil ves navdušen.

»Dobro! Dobro! Zelo dobro, da!«
In že so bili skozi vhodna vrata!

»Stoj!«
Spet sta oba hkrati obstala.

»Dobro! Zelo dobro! On lažnjivec! On služil kavaleriji!«
Guzaj niti trenil ni z očmi.

»Kaj je to?« je vprašal grof, ko je poleg svojega sedeža zagledal Guzajev cekar.

»Popotnja od gospoda oskrbnika v Kozjem.« mu je pojasnil Guzaj. Grof je spet gledal v zrak. Potem se je domislil:
»On večerjal včeraj v gostilni pri mostu?«
Guzaj je pritrdil.

»Kaj je dobil za večerjo dobrega?«
Guzaj bi mu bil silno rad povedal, da dobrega nič, pa se je zdržal, pač pa je bruhalo iz njega:

»Sladko repo in zmečkan krompir!«
K sreči je grof gledal v zrak, sicer bi bil videl, da je Guzaj moral biti z večerjo močno nezadovoljen.

»Dobro, dobro!«
Naj te hudič vzame s tvojo sladko repo vred, — je zaklel Guzaj, seveda samo v mislih, pač pa zato nič manj od srca!

»Sedaj se bomo peljali malo proti Rajhenburgu. Najprej korak, potem v dir. Da. Torej.«
Guzaj je popustil vajeti, konjička sta bila pridna, šla, kakor si hotel, v korak, v dir, v drnce, na ravnem, v breg, prav igrala sta se. Grof je bil vedno boljše volje.

»Dobri konji, da. Zares dobri, Kupim! Dobro!«
Potem ga je s prstom potrkal po rami.

»Sedaj vozil jaz sam naprej, da. On sedel zadaj.«

DRAGI CICIBANI IN PIONIRJI

Vidite, precej časa je moralo miniti, da se danes spet srečamo. Vse pa kaže, da bo naša rubrika zdaj redno izhajala. Zato vas vabimo k sodelovanju. Na tej strani bomo vsakih štirinajst dni objavljali prispevke cicibanov in pionirjev, ki bodo pisali o življenju v šolah, o dogodivščinah in dogodkih itd.

Lahko nam pošljete tudi svoje pismice, risbe, skratka vse, kar bi našo rubriko popestrilo in jo napravilo tako, da jo boste radi prebirali.

Pričakujemo, da boste naše vabilo upoštevali in da bomo čez štirinajst dni, ko bo na tej strani spet rubrika za male bralce, že sre-

čali vaša imena in seveda — prispevke. Tokrat pa vam želimo srečno in veselo novo leto ter čim več veselih doživetij čez novoletne praznike!

Tetka urednica

ZIMA

*Bele snežinke vas so odele,
polje pod njimi mirno že spi,
zadnje so rožice že odcvetele,
s snegom zasute vse, so poti.*

*Tam za vasico sanke drviyo,
srečni otroci se vesele,
v gozdu pa zvita lisica se skriva,
kje bo zaspala, zdaj še ne ve.*

Verja Kranjc,
Okonina 41
Ljubno ob Savinji

Dedek Mraz

Spet prišla je starica zima,
z njo pa dedek Mraz,
ki veselo z glavo kima
in vesel ima obraz.
Kaj se nam tako nasmiha,
mar se česa veseli,
ko darove nam prinaša,
srečo v mlade dni.
Prosimo te vsi otroci,
ne pozabi dedek nas,
k letu zopet nas obišči
dragi, dragi dedek Mraz.

Valerija Mlakar,
Tomažičeva 2, Celje

Srečno 1966

V petek zvečer, ko bo odbila ura polnoči, bomo končali staro leto. Voščili si bomo srečno leto 1966. Naše želje pa so zelo različne. Otroci si še posebej želimo napredka v šoli. Spomnimo se tudi na svoje starše in učitelje ter profesorje. Pa tudi na tiste, ki živijo v bedi in večni skrbi za obstoj, ne bi smeli pozabiti. Na tiste, ki se prenašajo vojno viхро in ki bodo namesto ob pogrnjenih mizah pričakali novo leto kje v pregnanstvu, v hladnih in zdaj tako neprijaznih gozdovih. Vsem želimo sreče! Da bi v letu 1966. sovrastvo in vojna zginila s sveta!

Alojzija Tkavc,
7. d. razred, šola
Zalec

Darilo za novo leto

Prav gotovo si že na vso moč razbijate glave, kaj bi podarili staršem ali pa bratcem in sestricam za novo leto. No, res ni lahka odločitev. Poskusili vam bomo nekoliko pomagati. To menda veste, da bodo vsi najbolj veseli daril, ki jih boste napravili sami. Torej — na dan z idejami, ki so vam jih navdahnili pri tehničnem pouku. Za mlajšo sestrico ali brata lahko sestijete ali izrezljate igračko, za mamico skatlo iz razglednic, lahko tudi kakšno zbijete iz lepo obdelanih deščic, za očka tobačnico, ki jo sami primeroma okrasite; iz žic in polivinilastih trakov lahko izdelate linčo stojalce za revije in časopise, »oblečete« steklenico, v katero z maminčno finančno pomočjo natočite pijačo, ki jo ima očka najraje itd.

Lepa bi bila tudi skleda s sadjem, ki jo primeroma okrasite s svečkami in zelenjem, darilo je tudi robček, v katerega ste vsili maminčno ime itd. Zelim vam veliko iznajdljivosti!

DEDEK MRZ NA OBISKU

Se nekaj dni in spet bo med nami dedek Mraz. Otroci ga bodo zelo različno pričakali — ponekod jih bo obiskal na šolah, drugi se bodo z njim srečali v kulturnih domovih, v krajevnih skupnostih in drugod. V Celju bo letos osrednja prireditve v parku pred gimnazijo. Tam bo pravljичni grad, pravljичne hišice in veliko, veliko stojnic, kjer bodo prodajali najrazličnejše slaščice in tople pijače. Dedek Mraz bo male Celjane prvič obiskal že v ponedeljek, 27. decembra, ko bo ob petih popoldne prišel iz svojega gradu — v parku pred gimnazijo. Otrke bo nagovoril, jim predstavil svoje spremstvo, nato pa se bo z njim vred odpeljal na saneh mimo bolnišnice, do prostora pred atletskim stadionom Kladivarja, kjer bo pozdravil pionirje in cicibane Dolgega polja. To srečanje bo ob šestih zvečer. Ob isti uri naslednji dan se bo Dedek Mraz ustavil na Mariborski cesti pred tovarno emaljirane posode, 29. decembra pa bo ob šestih zvečer pred kinom Union pozdravil otroke mestnega predela.

Zadnji dan svojega obiska v Celju pa bo ostal kar v svojem pravljичnem naselju, kjer bo razveseljeval pionirje in cicibane Otoka.

No, to pa ne bo vse. Medtem ko se bo Dedek Mraz prevažal po celjskih ulicah, bodo v pravljичnem parku poskrbeli za veselo razpoloženje. Predvajali bodo barvne risanke, nato pa se bodo otroci zabavali še ob lutkah, s pomočjo katerih jim bodo pripovedovali pravljice in druge zgodbe.

Zivahno pa bo tudi na šolah, saj bo dedek Mraz v teh dneh obiskal tudi vse celjske osnovne šole.

V Store bo prišel dedek Mraz 26. decembra, ko bo ob pol enajstih dopoldne gledališka predstava z obiskom Dedka mrza, popoldne pa bodo predvajali barvne risanke. Tako bo tudi 27. in 28. decembra, medtem ko bo 29. decembra ob devetih in dvanaajstih gledališka predstava za šolsko mladino.

Vsem pionirjem in cicibanom želimo veselo praznovanje Novoletne jelke!

Pregovor, da je knjiga človekova največja prijateljica, še zmeraj drži. Tudi med našimi pionirji je veliko ljubiteljev lepe knjige. Ponekod imajo celo svoje knjižnice, drugi pa zahajajo kar v tiste, kjer si izposojujejo knjige njihovi starši. V Celju imajo najmlajši pionirsko knjižnico. Zanimivo je, da se v njej ne zbirajo samo pionirji — torej taki, ki že znajo brati, temveč da zahajajo v te lepo urejene prostore tudi najmlajši — cicibani, ki še ne vedo, kaj pomenijo črke, ki so napisane v živopisnih slikanicah. To pa zanje niti ni tako pomembno; važneje je, da se že v najboljši zgodnjih letih svojega življenja naučijo ceniti knjigo, iz katere bodo kasneje zvedeli toliko zanimivega. Radi pa bi morali imeti tudi šolske knjige — čeprav včasih ni tako, kajne? Prav gotovo bi se iz njih naučili mnogo več koristnega kot iz nekaterih slabih slikanic o kavbojih in gangsterjih, s katerimi šolske knjige tako radi zamenjate. Spomnite se kdaj na to!

CIC DEBELJAK

(17)

S POTI NA HIMALAJO

Pablo in Tone izčrpana od prvega poizkusa prečenja prve stene, Marko, Andrej in Jože na višini, ki zanje pomeni višek, Jazva in spodnje šerpe brez izgledov, da pravočasno dosežejo višino, če jurišna naveza potrebuje pomoč. Bilo je očitno, da se v danih pogojih lahko poizkusi naskok in samo upa na čudež, ki se pa nad 7.000 redko dogaja.

12. oktobra je bila v drugo tvegana prečnica preko severne stene do tabora 4. Tonač, Pavle, Korma, Darzi in Datja so po 10 urah postavili tabor V. Višina 7070 m. Na razpolago 3 bombe kisika, dovolj hrane, potreben tehnični material in kurjava. Spali so silno na tesnem, brez kisika in, kar je razumljivo, zjutraj vstali s pol moči (velja za sahibe). Še sedaj ni odgovora, zakaj so šli navezi šele ob 9.00 dopoldne v strmo polico proti grebenu, čeprav je bilo pred njimi 900 m višinske razlike. Serpa Karma je ostal v taborišču, višina je storila svoje in moral je nazaj. Naveza Tonač—Datja je gazila naprej, sneg je bil silno mehak, odsek od grebena nevaren: zgodil se je menda čudež — šlo je brez plazul!

Vodja odprave Jože Govekar in Metod Humer v bazi na višini 5400 m

Ob 4. popoldne sta navezi dosegli greben pod piramido, višino 7660 m in pokopan je bil vsak up na vrh. Kar je bilo določeno pred tedni, je postalo res. Brez taborišča VI. oziroma šotora na grebenu, je vzpon nemogoč. Zvečer so lahko opazovali piramido — blizu, pa vendar nedosegljivo daleč. In ta večer je terjal odločitev. Šerpe so sestopile, Tonač in Pavle sta ostala sama. Sama brez šotora, brez butana in brez bivak vreč. Odločila sta se za bivak, kljub prošnjam šerp, naj sestopita. Ostala sta na višinski meji smrti in življenja brez vsega, ostala v rokah dobre ali zle usode in imela srečo.

Zalosten in trpek je bil radijski pogovor med Tonačem in vodjem Jozvo, ki je poklical ob 6 zvečer. Tudi Tonač ne ve, zakaj je takrat, ko sta zakopana v luknjo na grebenu trepetala v mrazu in vetru, govoril besede: »Nad mano jasno nebo, mraz je, samo

glavo in anteno molim iz šotora. Silen je vpliv višine«. Nato je bilo tiho in zveza prekinjena. Šotora seveda ni bilo nikjer! Drugo jutro z muko nazaj. Vrh je bil pozabljen, šlo je za življenje. Na sredi poti do tabora V. sta ju dobili šerpi in pomagali v sestopu. Prsti črni, telo pri zadnjih močeh. Tri dni do baze, vendar Tonač na ramah šerp in nosačev.

In rezime? Napisal bi lahko razpravo. O napakah in dobrih straneh odprave, vendar nisem za to poklican. Napaka je bila storjena, ko je bil izbran vrh in poslana odprava. Prav je imel Fedor Gradišnik, ko je dejal pred odhodom »Ta vrh ni zrel za naskok. Potrebuje raziskavo in opremo prve stopnje. Ne zavedate se, kam potujete!« Obrnila se je švicarska odprava, daleč pod našo višino, obrnil Dürenfurt, celo Japonci, ki pobirajo po vrsti, kar ostaja, so pustili vrh pri miru. Opreme je bilo dovolj in dobre, razen šotorov, ki jih je veter lomil in potiskal v tla; hrana je pa poglavje zase. Dvomim, da beleži katerakoli odprava zadnjih desetletij toliko drisk in bruhanja kot naša. Ničče ni ostal brez tega. In čeprav je bila hrana sestavljena od zdravnikov in znanstvenikov tr preračunana v kalorijah, ostane v veljavi zdravilo pravilo: Hrana naj izbere tisti, ki bo z njo plezal in živel, po svojem okusu. Vsa znanstvena dognanja in zdravniška pravila so tu postavljena na glavo, himalajci lačni, hrana pa leti po bregu brez koristi. Kaj bi dal v bazi za konzervo golaža, nadevanih paprik in jetrc v omaki. Višinske komplekse s 4000 kalorijami so jedle kavke.

Premladi smo v tem svetu in preveč je kruto v teh višinah, da bi lahko bili mojstri. Učimo se, le to je škoda — na napakah. Živi smo! Morda je to slučaj in srečni smo, da ta večer držimo težke kose kozjega mesa na kolnih. Bogatejši smo za marsikaj. Bo to v pomoč bodoči odpravi in bomo enkrat potovali lahkih src? Odprli smo pot drugim odpravam in raziskali goro, stali na trdnih nogah in pripravljani na vrh, organizacijsko pa padli na izpitu.

Oglašam se verjetno zadnjikrat, kajti naša pot gre h kraju. Nepalske doline in marš po njih se mi zdijo že tako enolične in domače, da postaja dolgčas. Do Darana, do koder je še osem dni ali približno 100 kilometrov in kamor priropeče najbližji avtobus, s ne bo zgodilo nič posebnega. Vsak dan deset ur hoje z nekaj počitka in vsaj enim kopanjem, tisoč metrov višinske razlike in en štrajk nosačev. To zadnje se reši z dodatno cigareto, če pa so v bližini šerpe pa na precej primitiven in grob način. Nekaj se jih drži potem za spodnjo zadnjo stran in zopet je vse v najlepšem redu. Prav danes zvečer je bilo najhuje. Tokrat so imeli sicer prav, etapa je bila zelo dolga in naporna, pa njihovi ugovori kljub temu niso rodili sadu. Poljska dela so v glavnem pri koncu in nosačev je dovolj. Lahko jih zamenjamo, tega se pa le bojijo.

Sicer je pa dan drugemu enak, stopnjuje se samo vročina in tek. Pokol ubogih malih živali je na dnevnem redu. Vsak večer pade brez krivde petnajst kur, koza ali prašič. Postali smo v tem pogledu sadisti. Ko zažvižga kukri skozi zrak, stojimo v krogu in z očmi ne trenemo, ko teče kri. Edino s kurami je drugače. Pobijajo jih s kolom po glavi kot ribe in kri ostane v mesu. Nam je to vseeno in verjetno kuram tudi. Sicer pa pojejo čapati in večni riž iz dneva v dan.

Pa naj opišem še dve cvetki s te odprave. Ušle sta izpod peresa pa ne smejo v pozabo. Serpa Tensing je ves pisan po obrazu, namazan z labisanom in povit po rokah, odkar je doživel edinstven ognjemet. Kljub podku je storil prekršek in sedaj prenaša posledice brez pritožbe. V taboru 3 je menjal butansko bombo v kuhalniku pri gorčici sveči in trenutek za tem sta se on in šotor spremenila v bakli.

ZAKRINKANA VOJNA

(VOHUNSKÉ ZGODBE IZ II. ŠVETOVNE VOJNE)

(2)

Slednjič je belgijskemu konzulatu uspelo, da so me izvelikli in mi omogočili odhod v Portugalsko. Tu so me na konzulatu vpisali v seznam beguncev in znova je začelo čakanje na možnost za odhod v Veliko Britanijo. Verjetno so upoštevali moje zdravje in sposobnost kakor voljo, da se vključim v belgijsko mornarico v Britaniji in so mi omogočili, da sem odšel v Anglijo pred mnogimi drugimi.

Vodja centra za begunce, podpolkovnik Oreste Pinta, ni videl v tej zgodbi nič posebnega, vendar kljub vsemu ni odstopil od postopka, ki je bil običajen. Zadevo Timmermans je poveril mlademu belgijskemu oficirju, ki je deloval v njegovi skupini. Podpolkovnik se je tiste dni ukvarjal z zamotano zadevo nekega Spanca, ki mu ni mogel do živga. Sedel je v veliki sobi, ki so ji pravili »ropotarnica«, ob dolgi mizi, na kateri so bile, razstavljene razne stvari in predmeti kakor na kakšni sejmiski stojnici. Preiskovalci so skrbno brskali po stvarih, pomagali so si tudi z močnimi povečali, si ogledovali predmete z vseh strani in jih odložili šele potem, ko so se povsem prepričali, da je predmet povsem nedolžen. Podpolkovnik je bil močno zamisljen in ni niti opazil belgijskega oficirja, ki

je tik ob njem z začudenjem opazoval neki predmet, ki ga je potegnil iz listnice Timmermansa.

»Gospod podpolkovnik,« je ogovoril belgijski oficir Pinta. Ta se je zdržnil iz zamišljenosti in presenečeno vprašal: »Kaj je?«

»Kaj neki pomeni tale prašek?« ga je vprašal oficir in mu molil pod nos majhno vrečko, ki je bil v njej belkasti prašek.

»Kako naj to vem?« je nevoljno odgovoril podpolkovnik, ker ga je razjezilo, da ga je oficir zmotil v razmišljanju. »Pošljite prašek v laboratorij z naročilom, da nam čimprej sporočijo rezultat analize!« In že se je spet poglobil v svoje razmišljanje.

Oficir je bil presenečen, da je podpolkovnik tako odrezav, ko je bil sicer vedno povsem miren in je ob vsaki priložnosti rad svetoval. Skomignil je z rameni in se lotil znova listnice. Kmalu je privlekel iz nekega prekata listnice droben sveženj tankih palčic, ki so bile skrbno povezane in ovite. Zoborebci? je pomislil. Ne, le čemu bi mornar nosil s seboj zoborebce? Nekaj hipov je še razmišljal, potem pa je tvegala in še enkrat zmotil podpolkovnika.

»Gospod podpolkovnik, tele palčice ...«

Podpolkovnik se je sunkovito obrnil in je proti vsem navadam že odprl usta, da bi poučil mladega oficirja, kako se je treba vesti do nadrejenih, ko mu je pogled zastal na palčicah in besede so mu zastale v grlu. »Glej, glej!« je spravil poltiho čez čas iz sebe. Prijel je palčice in si jih skrbno ogledal. Bile so res podobne zoborebcom, a vse preveč skrbno izdelane, da bi mogle služiti za tako vsakdanje opravilo, kakor je praskanje ostankov izza zob. »In kje je vata?« je nenadoma planil.

»Kakšna vata?« se je začudil belgijski oficir. Ni vedel, če ga podpolkovnik zaradi motenja vleče ali morda misli resno.

»Poglejte vendar!« je vzkliknil nestrpno podpolkovnik in prvi presenečenega belgijskega oficirja so kar sami od sebe začeli spet brskati po denarnici. In res: iz nekega drugega prekata je potegnil lepo zložen kvadrat gaze, ki sam na sebi ne bi pomenil ničesar.

Se v tem, ko je vlekel vato iz denarnice, je razmišljal, čemu neki bi lahko bila in kako je podpolkovnik sploh vedel, da mora biti v denarnici tudi vata. Ko je podpolkovnik ugledal preganjen kos gaze, se je zadovoljno nasmehnil. »Tako je torej s to rečjo! Poskrbite, da bo tajnica napravila podroben spisek vseh stvari našega ljubega Timmermansa. Tudi teh treh stvari naj ne izpusti, zapisi mora vsako posebej v spisek — neke v sred!« Latite se kakšne druge zadeve, Timmermansa prevzamem sam!

29. JOZICA
VISINA: 167 cm
TEŽA: 65 kg
LASJE: Svetli
OCI: Modre
NAILJUBSE:
— ROMAN (POVEST): Razbojnik Guza
— CVET: Nagelj
— NARODNA PESEM: En hribček bom kupil
— JED: Sadje
— OPRAVILO (KONJICEK): Zbiranje razglednic
— PREGOVOR: Roka roko umije, noga pa nogo spodbije!

30. MARIJA
VISINA: 158 cm
TEŽA: 60 kg
LASJE: Crni
OCI: Rjave
NAILJUBSE:
— ROMAN (POVEST): Serenissima
— CVET: Encijan
— NARODNA PESEM: Rekel mi je
— JED: Ananas
— OPRAVILO: Izleti v naravo
— PREGOVOR: Ljubo doma, kdor ga ima!

KUPON ST. 29

TOCKE (od 0 do 100)
Izrežite, nalepite na dopisnico in pošljite na naslov: Uredništvo Celjski tednik, Celje, Trg V. kongresa 5, poštni predal 152.

KUPON ST. 30

TOCKE (od 0 do 100)
Izrežite, nalepite na dopisnico in pošljite na naslov: Uredništvo Celjski tednik, Celje, Trg V. kongresa 5, poštni predal 152.

Vsakah deset let

Med II. svetovno vojno so ameriški vojaki zadovoljevali svoje potrebe po »duševni hrani« predvsem ob fotografijah takrat slavne filmske igralkice Betty Grable (rojena leta 1916), ki je dovolila, da je slaba njena slika (bolj ko ne gola) z bojišča na bojišče. Deset let mlajša (rojena 1926) Marilyn Monroe je zaslovela na bojiščih Koreje, kjer so so dobili ameriški vojaki ilustrirane koledarje z golo filmsko zvezdo. In spet deset let kasneje, tokrat na bojiščih v Vietnamu, je zaslovela mlada nemška filmska igralka Elke Sommer (na sliki). Ko so jo časnikarji vprašali, kako se počuti, je odgovorila: »Kar vesela sem, če jim zares dvigam moralo, četudi je zadeva morda malce smešna.« Toda časnikarji so takoj navezali: »Kaj pa striptease lani v Playboyu?« — »Ah«, se je branila Elke, »toliko so silili in nazadnje so izbrali pet let stare slike. Škoda! Danes imam dosti boljše postavo!«

POGOJI ZA SODELOVANJE

1. V natečaju lahko sodelujejo vse Slovenke, ki pošljejo ustrezno sliko in potrebne podatke. Ocenjevalci, ki izpolnjujejo kupone, naj upoštevajo prvenstveno v kolikšni meri ustrezata kandidatkina njihovi predstavi (tudi v okoliških krajih), kjer bo občinstvo izbiralo »tip današnje Slovenke«. Zaključna prireditev bo v Celju, kjer bodo lahko kandidatkine (po želji) nastopile tudi kot manekenke.

2. Ob zaključku natečaja bomo priredili veliko zabavno-reklamno in modno revijo (tudi v okoliških krajih), kjer bo občinstvo izbiralo »tip današnje Slovenke«. Zaključna prireditev bo v Celju, kjer bodo lahko kandidatkine (po želji) nastopile tudi kot manekenke.

3. Za kandidatkine s področnih prireditev in končno izbrano na zaključni prireditvi bodo sodelujoča podjetja pripravila vrsto praktičnih nagrad.

SODELUJEJO:

Trgovsko podjetje »MODA« iz Celja kot organizator in pokrovitelj prireditev, ki bo svoje nagrade določilo kasneje.

KOMPAS Ljubljana, poslovavnica Celje, ki s svojim prvovrstnim poslovanjem vedno ustreže svojim strankam, vam nudi v teh dneh vrsto prijetnih potovanj (ogledite si podrobnosti na 7. strani!), predvsem pa ne zamudite prijave za novo drsalno revijo v Celovcu, ki vam bo nudila izredno zadovoljstvo s svojim novim programom. Kompas pa vam zagotavlja izredno ugodno potovanje, za kandidatkine pa je določil štiri nagrade: 1. šestdnevno potovanje po Italiji, 2. petdnevno potovanje po Avstriji in Češki, 3. tridnevno potovanje po Avstriji in Češki in 4. dvodnevno potovanje v Budimpešto!

MALA KRİZANKA

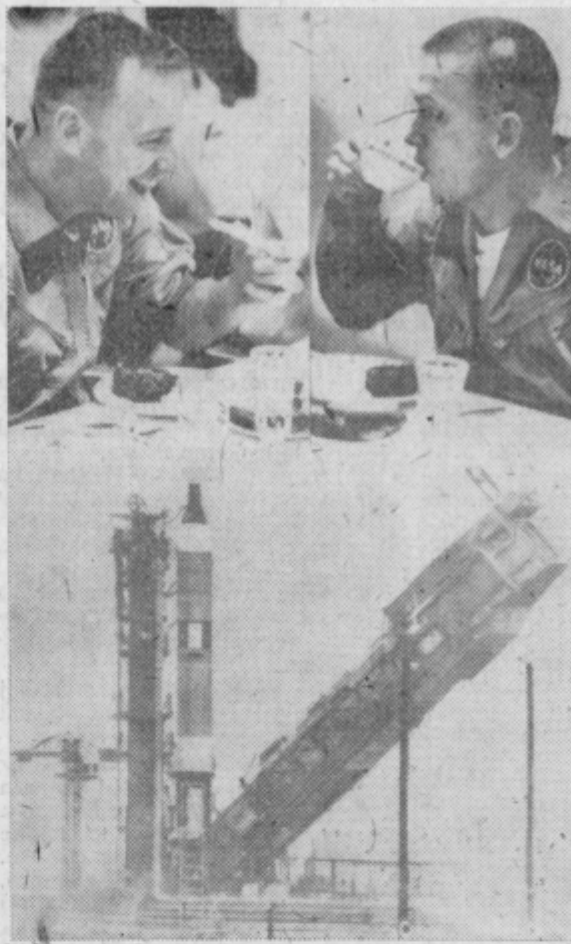
1	2	5	4	5
6				7
8			9	
10			11	
12		13		
14		15		
16				

VODORAVNO: 1. gologlavost, 6. telovadno orožje, 8. tovarna barvil v Celju, 9. kratica za delavski svet, 10. grška črka, 11. največji morski sesalec, 12. latinski veznik, 13. vrsta, 14. nasilno vlamljanje, 16. švedska luka.
NAVPIČNO: 1. kraljev sedež, 2. varuhi ognjišča pri starih Rimljanih, 3. moško ime, 4. dva različna soglasnika, 5. poganka, 6. kovina, katero je človek spoznal takoj za zlato, 7. vrtna cvetlica, 11. staro-rimsko mesto, 13. prislov, 15. kemični znak za plutonij.
RESITEV PREJSNJE KRİZANKA: 1. pečar, 6. molitev, 8. Alan, 9. yo, 10. Ren II. AMD, 12. KN, 13. opoj, 14. otalina 16. arest.

Dejali so ...

● Peter Ustinov: Tudi ženske znajo molčati o skrivnostih, a vendar ne morejo zamolčati, da o njih ne smejo govoriti.
● Norman Mailer: Kazen za uspeh je v tem, da se sprijateljimo z ljudmi, ki jih poprej nismo marali!

14-DNEVNI POLET V VESOLJU

Zadnji ameriški poiskus v vesoljski ladnja Gemini 7 in Gemini 6 so izvedli piloti James Lovell, Frank Borman, Walter Shirra in Thomas Stafford. Shirra je bil tokrat v vesolju že drugič, medtem ko so bili drugi »začetniki«. Po uspelem vzletu Gemini 7 so nastopile težave, ker zaradi okvar ni mogla startati Gemini 6. Vendar so okvaro odpravili in uspel je dolgo pripravljen načrt: srečanje dveh ladij v vesolju. Med srečanjem sta se ladiji približali celo na nekaj centimetrov, obkrožili skupaj nekajkrat zemljo, potem pa se je spustila najprej Gemini 6, nato še Gemini 7. Na sliki vidimo Gemini 7 pred startom in ob astronomu Lovela in Bormanu, ki sta po pristanku dejala: »Nt leh je vendarle bolj udobno!«

Ciklon v Pakistanu

Pred dnevi je vzhodno obalo Pakistana močno prizadel izredno močan ciklon, ki je puščal na kakih 130 km širokem predelu in nad otoki Maikali, Katqdbija in Sinagija. Takšni cikloni so v vzhodnem Pakistanu kar reden pojav in običajno se pojavijo tako nepričakovano, da se jim ne more nihče umakniti. Leta 1960 je podoben ciklon pomoril okoli 10.000 ljudi, pred dvestimi leti celo 14.000, medtem ko cenijo tokratni krvni davek nusmljeni naravi kar na 17.000 žrtev. Veter, ki je pihal ob Bengalskem zalivu, je imel hitrost kakšnih 160 kilometrov na uro. Na morju je presenetil nad 300 ribiških ladij. Od teh se jih je rešilo samo petnajst, medtem ko so se vse druge potopile in z njimi vred 3500 ribičev. Na otoku Siganija je bilo 3000 prebivalcev, a rešili so jih samo 150. Med ciklonom so ta otoček zalivali štiri metre visoki valovi. Tolikšni in še morda večji valovi so zalivali ves obalni del vzhodnega Pakistana od

pristanišča Citagong do letovišča Koks (obalni pas kakšnih 100 km). Tragedija, ki je prizadela Pakistan, je trenutno prekinila celo svaštva med Indijo in Pakistanom in prvič — kar so izbruhnila nasprotja — je indijski predsednik poslal Ajubu Kanu v teh dneh žalno brzojavko s ponudbo pomoči.

NOVE IN BRADATE SALE

Na novi progi v Afriki so imenovali načelnika postaje mladega črnca in mu strogo zabijali, da ne sme ukreniti ničesar po svoje, temveč mora vselej telegrafirati po nasvet v glavno postajo. Nekega dne so prejeli na glavni postaji telegram: »V čakalnico je vdrl tiger in žre ljudi. Kaj naj storim?«

Na Skotskem je mlad natakark pritekel k direktorju: »Tista dama iz Londona je na hodniku padla v čeber!« Direktor mu je mirno odgovoril: »Dajte ji brisačo in ji povejte, da se lahko brezplačno okoplje!«

Po večkratnem ponavljanju nekega prizora je režiserja minila terpežljivost in je tenorju, ki je imel sicer čudovit glas, a je bil povsem brez igralskega talenta, zaklical: »Kaj se niste nikoli ljubili?« — »To že,« je mirno odvrnil tenor, »a takrat ni nihče terjal, da bi pel!«

Beq iz Gonarsa

PO IVANU BRATKU IZ »SPOMINOV NA PARTIZANSKA LETA«

4) Boris Kraigher je kmalu po prihodu v taborišče okrepil in usmeril partijsko organizacijo. V nji so bili samo stari znanci, ker je bila nevarnost, da jih okupator razkrije, prevelika, da bi mogli sprejemati nove člane. Na novo je bil formiran tudi partijski komite taborišča. Na enem izmed sestankov komiteja, ki je bil organiziran ob igranju šaha, se je porodila misel na beg iz Gonarsa.

5) »Med naše glavne naloge spada organizacija bega,« je rekel Boris Kraigher. »S tem rahljamo okupatorjev sistem, hkrati pa vrnemo osvobodilnemu gibanju nekaj ljudi.« Prisotni so predlog z navdušenjem sprejeli, čeprav so dobro vedeli, da je naloga izredno težavna. Edina realna možnost je bila skopati rov do prvih njiv. Ker pa ni bilo praznih barak, se je bilo treba odločiti za kopanje v navzočnosti sto do sto petdeset ljudi, med katerimi so bili tudi okupatorjevi konfidenti.

6) Načrt je bil kmalu izdelan. Vodstvo kopanja sta prevzela Maks in Ravbar, oba prekaljena revolucionarja. Za kopanje rova je bila izbrana baraka 22, ki je bila blizu žice, pod podom je imela velik prazen prostor za odlaganje zemlje, razen tega pa je bil v njej tudi dober partijski kader.

Izletnik Celje

vam nudi izredno ugoden obisk dunajske drsalne revije v Celovcu od 3. do 20. II. 1966. Nov spored bo zadovoljil tudi vse dosedanje obiskovalce, medtem ko bodo vsi prijavljeni lahko sodelovali v zrebanju za brezplačno obisk, če bodo izrezali vse oštevilčene slike in jih poslali do 8. 1. 1966 v uredništvo Tednika. Ne zamudite enkratne priložnosti!

CELJSKI TEDNIK

UREDNIŠTVO IN UPRAVA: Celje, Trg V. kongresa 5, poštni predal 152, TELEFON: 23-69. — UREJUJE uredniški odbor. GLAVNI IN ODGOVORNI UREDNIK Drago Hribar. — Časopis je ustanovil okrajni odbor SZDL Celje. Izhajal je kot »Nova bot«, »Na delo«, »Naše delo« (1945), kot »Celjski tednik« (1948-1950), nato kot »Savinjski vestnik« (1950-1954) in od 1955 ponovno kot »Celjski tednik«. S 1. januarjem 1965 ga SOUSTANAVLJAJO občine Celje, Laško, Mozirje, Senjur pri Celju, Smarje pri Jelšah in Zalec. — Tednik IZHAJA ob petkih. IZDAJA IN TISKA CP »Celjski tisk« — CENA: posamezna številka 50 dinarjev, letna naročnina 2.000, polletna 1.000 in četrtletna 500 dinarjev. Tujina 4.000 dinarjev. — TEKOČI RACUN: 507-1-656 —